

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3020/05
18.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Vide Petrović - Škero, Nede Antonić i Sofije Vagner - Ličenoski, članova veća, u parnici tužilje AA, koju zastupa AB, advokat, protiv tužene BB, koju zastupa BA, advokat, radi iseljenja, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.2723/05 od 28.4.2005. godine, u sednici veća održanoj 18.1.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.2723/05 od 28.4.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.2723/05 od 28.4.2005. godine odbijena je žalba tužene i potvrđena presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P.1865/04 od 15.11.2004. godine, kojom je usvojen tužbeni zahtev i obavezana tužena da se sa svim licima i stvarima iseli iz stana br.4/1 u Ulici glavnoj br.18., i da stan slobodan od lica i stvari preda tužilji i naknadi joj parnične troškove od 126.000,00 dinara.

Protiv presude Okružnog suda u Beogradu tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilja je podnela odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ZPP ("Službeni list SFRJ" br.4/77) u vezi sa čl.491. st.1. i 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125. od 22.11.2004. godine), Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

Nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Drugostepeni sud je naveo dovoljne, jasne i neprotivrečne razloge o odlučnim činjenicama, pa nema bitne povrede iz čl.354. st.2. tač.14. ZPP.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilja je vlasnik navedenog stana. Nosilac stanarskog prava je bila sada pok. PP, na osnovu ugovora o korišćenju stana iz 1956. godine, koji je zaključila sa ranijim vlasnikom stana. Stan je koristila sa članovima svog porodičnog domaćinstva sinovima VV i GG, koji su bili uneti u ugovor o korišćenju stana. Sin VV oženio se tuženom 1959. godine, a 1962 godine je rođen njihov sin DD. Tužena se prijavila na adresu ovoga stana 1967. godine. Njen suprug PP1 je umro 1988. godine, a u stanu su nastavili da žive tužena i njen sin DD. Drugi sin pok. PP živi u ____. PP je 1992. godine napustila stan i otišla u Hrvatsku, gde je primala penziju od 1993. godine do svoje smrti 1997. godine. Unuk DD, sin tužene, oženio se 1993. godine i sa suprugom živi na drugoj adresi u stanu svoje supruge, iako je formalno prijavljen na adresi spornog stana. Pre svoje smrti 1996. godine PP je unuku DD dala saglasnost da i dalje može sa svojom porodicom da stanuje u spornom stanu. Tužena je u dužim vremenskim intervalima u periodu od 1992. godine do 1996. godine boravila van spornog stana, a u istom su za to vreme stanovala tužilji nepoznata lica. Od 1997. godine tužena ponovo neprekidno živi u spornom stanu.

Nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo, kada je usvojen tužbeni zahtev i obavezana tužena da se iseli iz stana ĐĐ.

Pravilan je zaključak nižestepenih sudova da tužena kao snaha sada pok. PP, nosioca stanarskog prava, a supruga njenog pok. sina VV, nema pravo da nakon iseljenja nosioca stanarskog prava nastavi sa korišćenjem stana. Ovo iz razloga, što tužena na osnovu čl. 34. st. 1. Zakona o stanovanju ("Sl. glasnik RS" br. 50 od 25.07.1992. godine), nema status člana porodičnog domaćinstva ranijeg nosioca stanarskog prava, a iz razloga što je ovom odredbama propisano da u slučaju smrti zakupca ili njegovog iseljenja iz stana zakupac na tom stanu postaje član porodičnog domaćinstva koji je nastavio da koristi stan i to po sledećem redosledu: bračni drug, dete rođeno u braku, van braka, usvojeno i pastorče, a tužena ne spada u krug ovih lica.

Tužena nema pravo da koristi stan ni po osnovu stava 2. ovog člana Zakona, kao snaha ranijeg nosioca stanarskog prava na ovom stanu, a na osnovu činjenice da je bila udata za njenog sada pok. sina, jer je u smislu

navedene odredbe njeno pravo da koristi stan uslovljeno je, između ostalog, nastavkom stanovanja u tom stanu po iseljenju ranijeg zakupca. U konkretnom slučaju, tužena nije nastavila da stanuje u spornom stanu po iseljenju ranijeg zakupca, već su u istom spornom periodu od 1992. do 1996. godine povremeno stanovala treća lica po odobrenju tužene, a bez saglasnosti vlasnika stana. Kako tužena bez pravnog osnova koristi navedeni stan, dužna je da se iz njega iseli, pa su neosnovani revizijski navodi o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Ostalim navodima revizije pobija se utvrđeno činjenično stanje, što ne može biti revizijski razlog u smislu čl. 385. st. 3. ZPP.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je na osnovu čl. 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća – sudija

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj sudske pisarnice

Mirjana Vojvodić

vs